

ת"פ 63594/05/21 - מדינת ישראל נגד אברהים סלאימה, מחמד קבאג'ה

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט רפי כרמל, סגן נשיא

ת"פ 63594-05-21

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
הנאשמים	1. אברהים סלאימה ע"י ב"כ עו"ד אנדרה רוזנטל 2. מחמד קבאג'ה ע"י ב"כ עו"ד יחיא מוסטפא

הכרעת דין

כתב האישום

1. לפי החלק הכללי של כתב האישום, החל מיום 13.4.21, במהלך חודש הרמדאן 2021, התרחשו במדינת ישראל, ובייחוד בעיר ירושלים, התפרעויות ותקיפות שכללו אלימות, זריקות אבנים וחפצים לעבר אנשים וכלי רכב מתוך מניע גזעני וכן כנגד כוחות המשטרה והביטחון. ביום 10.5.21 חל יום ירושלים תשפ"א. החל מיום זה החמירו ההתפרעויות בירושלים וגלשו לערים נוספות.

2. **האישום הראשון:** ביום 10.5.21 בשעה 09:30 לערך, נסעו אפרים יונה, ברק ברוך ורועי זאגא לכיוון הכותל המערבי בירושלים בכדי להתפלל. השלושה נסעו ברכב מסוג פורד פוקוס השייך לאפרים יונה (להלן: "הרכב"), שנהג ברכב. שלושתם חבשו כיפה לראשם והינם בעלי חזות יהודית-דתית. בהגיע הרכב סמוך לצומת רוקפלה, נאלצו לעמוד בפקק. אז, צעירים ערבים שעמדו בסמוך החלו לצעוק "מתנחלים, מתנחלים" והחלו ליידות על הרכב אבנים ולבעוט ברכב, ממניע לאומני-אידאולוגי. אחת האבנים ניפצה את השמשה האחורית של הרכב. בשלב זה הגיע נאשם 1 למקום כשהוא רכוב על קטנוע, עצר בצד והתבונן בנעשה. נאשם 2 נהג ברכב מסוג מאזדה לבנה (להלן: "רכב המזדה"), נעצר בפקק לפני הרכב והתבונן גם הוא בנעשה. אפרים ניסה לברוח מהפורעים קדימה, אך נתקע בפקק. אחד הפורעים, נ' (קטין יליד 2006), רץ לעבר הרכב כשאבן בידו האחת. בידו השנייה פתח את הדלת האחורית של הרכב וניסה ליידות פנימה את האבן שהחזיק, אך הרכב החל לנסוע לאחור בכדי להימלט. נ' המשיך לרדוף אחרי הרכב וידה לעברו את האבן שבידו. בשלב כלשהו ריסס אחד הפורעים לתוך הרכב גז פלפל ואחד הפורעים פתח את דלת הנהג. כתוצאה מיידוי האבנים, נפצע אפרים בראשו. הוא איבד שליטה ברכב ופגע בשני אנשים במקום. הרכב נתקע כשחציו נתקע על החומה והפורעים המשיכו ליידות אבנים רבות לעברו ולעבר נוסעיו. בשלב זה רץ נ' לעבר הרכב, כאשר דלת

הנהג פתוחה, ובעט באפרים בעוצמה, תוך כדי שפורעים נוספים פותחים דלתות נוספות, תוקפים את כל יושבי הרכב ומיידים אבנים. בשלב זה יצא נאשם 2 מרכבו, הרים אבן מהרצפה וידה אותה לעבר אפרים שישב במושב הנהג כשדלת הרכב פתוחה, זאת ממרחק של 2 מטרים, מתוך מניע לאומני ובכוונה לפגוע בצוותא חדא ביושבי הרכב ולגרום להם לחבלה חמורה. מיד לאחר מכן, הרים נ' אבן גדולה בגודל של כ- 15 ס"מ בשתי ידיו, התקרב בריצה לעבר הרכב וזרק את האבן לתוך המושב האחורי של הרכב ממרחק של פחות ממטר. מיד לאחר מכן הרים נאשם 2 אבן נוספת וידה גם אותה לעבר אפרים שהיה במושב הנהג כשדלת הנהג פתוחה, וזאת ממרחק של כמטר אחד. במקביל, התקרב נאשם 1 לרכב כשהוא אוחז בתרסיס גז פלפל וריסס לתוך הרכב דרך חלון המושב הקדמי ימני וממרחק סנטימטרים ספורים, תוך כדי שפורעים אחרים ממשיכים לידות אבנים לעבר הרכב, והכל מתוך מניע לאומני ובכוונה לפגוע בצוותא ביושבי הרכב ולגרום להם חבלה חמורה. השוטר אמיר בן קיקי שהגיע למקום ירה בנשקו שלוש יריות באוויר והנאשם והפורעים התרחקו. אחד הפורעים ידה אבן נוספת לעבר השוטר, שלא פגעה בו.

כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים יחד עם הפורעים האחרים נגרמו למתלוננים חבלות. לנהג אפרים יונה נגרם חתך בקרקפת באורך 3 ס"מ, המטומה ברגל ימין והוא נזקק לטיפול רפואי בהרדמה מקומית. לנוסע ברק ברוך נגרם חתך בשפה העליונה וכאבים ברגל ימין. לנוסע רועי זאגה נגרמו כאבים וצריבה בעיניים, ברגליים ובחזה כתוצאה מגז הפלפל. כמו כן, נגרמו לרכב נזקים - שלושה חלונות שבורים, נזקי פח ושבירים במסגרת החלון. בגין מעשים אלה מואשמים הנאשמים בעבירה של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיפים 329(א)(1) ו- (2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), בצירוף סעיף 37 לחוק המאבק בטרור, תשע"ו-2016; ובעבירה של חבלה במזיד ברכב מנועי לפי סעיפים 1413 ו- 1444 לחוק.

3. **האישום השני מיוחס לנאשם 2 בלבד:** ביום 3.9.20 הורה בית משפט השלום בירושלים על שחרורו של נאשם 2 בתנאי מעצר בית מלא בביתו בהר הזיתים בירושלים. ביום 10.5.21 יצא נאשם 2 ממעצר הבית בניגוד להוראת בית המשפט, נסע לאבו גוש כדי לעבוד ולאחר מכן לסילואן, ובדרך ביצע את המיוחס לו באישום הראשון. מספר ימים לאחר האירועים באישום הראשון, הבין נאשם 2 כי מעשיו מתועדים במצלמות האבטחה ולכן השמיד את הנעליים האדומות שנעל בעת האירוע, בכוונה להעלים ראיות. בגין מעשים אלה מואשם נאשם בעבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287 לחוק העונשין ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

תשובת הנאשמים לאישום

4. **נאשם 1:** תשובתו היא כאמור בהודעתו השנייה במשטרה (חקירה מיום 26.5.21 - ת/2). בהודעתו זו אמר: "הייתי על קטנוע וראיתי רכב לבן שבה 3 מתנחלים כי רואים בבירור ומי שהיה ליד הנהג ידה אבנים על האנשים שנמצאים באזור והנהג נהג כמשוגע, אני הגעתי לבלגן לא מההתחלה, וראיתי צעירים מיידים אבנים על הרכב ועליהם והרכב של היהודים היה מכותר, רכב המתנחלים ולא היהודים כי יש הבדל... הבדל בין שניים לארץ.. המתנחלים קיצוניים מאוד... הרכב היה מכותר וניסה לצאת מהמצב, התקדם וחזר וכאשר התקדם מי שנמצא ליד הנהג ידה אבנים והרכב דרס שניים ונתקע. לאחר שנתקע אני הגעתי וריססתי גז כדי שלא ירו באף אחד". את הגז הביא מביתו. לדבריו, הוא ריסס וברח כי שמע ירי, חשב שהמתנחל ירה, הרגיש בסכנה כשהנהג נהג בפזיזות, ובפעם השנייה הרגיש כך כששמע את הירי. לנאשם הוצג סרטון האירוע והוא זיהה את עצמו חובש קסדת ראש שחורה. הנאשם נשאל מדוע לא הגיש עזרה רפואית לערבים במקום לרסס והשיב: "היה לי חששות שהם יירו ובאינטרנט היה שמתנחלים רוצים

להרוג ערבים כנקמה.. והמשטרה נותנת לזה יד.

5. **נאשם 2:** בנוגע לאישום הראשון, הודה נאשם 2 בעבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין (ללא צירוף סעיף 37 לחוק המאבק בטרור) וחבלה במזיד ברכב. הוא אינו חולק על החלק הכללי של כתב האישום, המתאר את המצב במדינה באותה תקופה, אך חולק על השפעת מצב זה על ביצוע העבירות. נאשם 2 אינו חולק על המעשים הנראים בסרטון, למעט הפציעה בראש המתלונן, לגביה טען כי המתלונן לא נפצע כתוצאה ממעשיו או ממעשי מי מהפורעים, ולא כתוצאה מהביצוע בצוותא. נטען כי אפרים נפצע אחרי שהסתים האירוע, הוא יצא מהרכב ונפצע על ידי נוסע אחר שישב מאחוריו ברכב, יצא מהרכב והוציא קלע דוד, ולכך תיעוד בסרטון. עוד נטען כי נאשם 2 לא פעל בצוותא בביצוע העבירות. נאשם 2 פעל לאחר שהרכב דרס אנשים תושבי המקום. נטען כי נאשם 2 אינו מכיר את נאשם 1. באשר לאישום השני, נאשם 2 הודה בו.

6. מטעם המאשימה העידו נפגעי העבירה אפרים יונה ורועי זאגא, והשוטר אמיר בן קיקי. הוגשו מסמכים רפואיים אודות הנפגעים (ת/10-14) ודו"ח ביקור בזירה (ת/15 ו - ת/17). מטעם ההגנה העידו הנאשמים. בהסכמה הוגשו דיסק סרטוני מב"ט המתעדים את האירוע (ת/16), הודעות הנאשמים במשטרה וחקירותיהם בשב"כ (ת/1-6/א), ודו"ח מז"פ וט"א (ת/8-9), המתעד את פגיעות הרכב ובו שברי זכויות ואבן גדולה.

המחלוקת

7. המחלוקת בין הצדדים באישום הראשון נוגעת בשאלת חומרת התקיפה והיותה מעשה טרור.

עדויות המאשימה

8. מטעם המאשימה העיד אפרים יונה, בן 28, מתגורר ברמלה ולומד בישיבה. העד אמר כי בשעות הבוקר של יום האירוע נסע עם שני חבריו בדרך לכותל. אפרים נהג, לידו ישב רועי ומאחור ישב ברק. האירוע התחיל בעלייה לצומת רוקפלר, ברחוב שמואל בן עדיה, שם נזרקו אבנים לעבר הרכב שלהם כשעמדו בפקק ארוך ברמזור אדום. מדובר בפקק של שירת רכבים בטור, בכביש בו יש נתיב אחד לכל צד. בפקק היו כעשרים רכבים והוא התפרס על פני אורך כולל של כמאה מטר או פחות. באותו שלב, אבנים נזרקו לעבר הרכב, נפתח קצת הפקק והוא הצליח להתקדם עם הרכב, כך שהיה במרחק של כ- 50 מטרים מצומת רוקפלר והאבנים המשיכו להיזרק לעברם. הוא הבין שכנראה מזהים שהם יהודים ומנסים לבצע בהם פיגוע: **"אנחנו היינו בולטים, היינו שלושה עם חולצות לבנות עם כיפות, זקנים, ועוד יום ירושלים, היינו לבושים כמו חג יהודי, זה היה מאד בולט. רוב האנשים ברחוב היו ערבים. זהו, הבנתי שאנחנו מטרה לפיגוע"** (עמ' 11 לפרו'). הוא עבר עם הרכב לנתיב הנגדי, עקף את הפקק, הגיע לצומת רוקפלר וחצה אותו עם הרכב עבר ברמזור אדום. הוא סבר שימצא שם נידת משטרה, כפי שהיה לרוב בחגים, אך משלא היתה נוכחות של משטרה, הבין שאינו יכול לעצור, המשיך בנסיעה ופנה שמאלה. בשלב זה הוא התרחק ממטח האבנים והיתה הפוגה ממטח האבנים. תוך כדי שחצה עם הרכב את צומת רוקפלר, אחד מחבריו ברכב התקשר למשטרה, אמר שזורקים עליהם אבנים והם ברחוב בן עדיה. הוא וחבריו חשבו שהאירוע מאחוריהם. הם המשיכו בנסיעה בירידה בכביש הנוסע מצומת רוקפלר לכיוון שער האריות, לכיוון הרמזור הבא. בהתקרבם לשער האריות הבחין כי מחכים להם שם

כמה עשרות תושבים ערבים לכל אורך הרחוב, אז החל מטח אבנים משמעותי והכל התרחש במהירות גבוהה, תוך כדי שהרכב בתנועה ועפים לעברו אבנים מכל הכיוונים, מקדימה, מאחור, מימין ומשמאל, התפוצצו השמשות, הרכב היה גם מוקף פיזית והתקרבו אליו מכל הכיוונים. היה גם ריח של גז פלפל צורב באוויר, שכנראה כבר נכנס דרך השמשות. אפרים התקדם בנסיעה והגיע לרמזור שלפני צומת שער האריות, שם ראה כי בהמשך יש כעשרים רכבים עד לצומת האופל, בו היה כנראה מחסום משטרת, והבין שלא תהיה לרכב אפשרות להתקדם קדימה. כאן, הבין אפרים, לדבריו, כי הוא בעצם **"מטרה נייחת, אני הולך לעמוד במקום ולספוג הכל"** (עמ' 12 לפרו'). הוא התקדם כמה שיכול היה, אך הגיע לנקודה שבה לא היה לו יותר לאן להתקדם. הוא ניסה לנסוע לאחור, הוא היה בעליה והתנועה לאחור היתה חזקה, הוא ראה שגם לאחור אין לו לאן לנסוע. הוא ניסה שוב לנסוע קדימה בתוך המרווח הקטן שנותר לו וניסה להסתובב, עד שהרכב נתקע באבן בצד ימין של הכביש והמדרכה. תוך כדי, השמשות מתפוצצות, אבנים פוגעות בו והוא וחבריו בתוך אוטו מחכים שמישהו עם נשק יגיע לסיים את האירוע. דלתות הרכב נפתחו, הפורעים התקרבו אליהם ממש בטווח אפס, זרקו עליהם אבנים "חזיתית" וריססו גז פלפל לתוך הרכב. נגרמה לו צרבות בעיניים ורועי חברו היה מנוטרל כי ריססו לו ישירות לעבר הפנים. הדבר נמשך עד שהגיע שוטר למקום, ירה באוויר ופיזר את ההמון. לאחר מכן, הוא וחבריו יצאו מהרכב, והגיעו שוטרים נוספים. העד העריך כי משך הזמן בו היה עם חבריו ברכב, כשהוא תקוע על האבן, היה כדקה. עוד אמר כי אינו מכיר את הנאשמים. העד זיהה את רכבו בסרטון שהוצג, שמשכו דקה ו - 27 שניות, בו רואים את הרכב נוסע אחורה ואח"כ חוזר קדימה ועולה על חומת בטון שעל המדרכה. העד אמר שנפצע כבר לפני המוצג בסרטון זה ותיאר את סכנת החיים שחש: **"אני כבר במשך זמן לפני הסרטון הזה, נפצעתי, נזרקות עלי אבנים שפוגעות בי בראש ובשאר חלקי הגוף, יש ריח של פלפל באוטו, יש לחץ, סכנת חיים ממשית. אנחנו מבינים שאנחנו גם כן בסכנת חיים גמורה. אין מילה אחרת לתאר את זה. מבינים וזה קורה, זה ניסיון נואש לתמרן בתוך טווח מאד מאד קטן שנשאר לרכב לזוז... הרגשתי כמו סכנת חיים, זהו הרגשתי צורך להגן על החיים שלי ולהימלט משם עם האנשים שאני ברכב, אני צריך להוציא אותם, זה מה שהרגשתי"** (עמ' 14 לפרו'). העד תיאר את השפעת גז הפלפל: **"השפעה של גז פלפל היא תחושת צרבת, מפריע לראות תקינה, מפריע לנשימה תקינה"**. עוד אמר כי לו ולחבריו לא היה נשק או גז פלפל או משהו להגנה עצמית.

9. כן העיד רועי זאגא, בן 28, שישב ליד אפרים שנהג ברכב. העד תיאר כי נסע עם שני חבריו בכביש מרוקפלר לכיוון שער האריות והתחילו לפגוע ברכב אבנים גדולות ובלוקים, הם היו בפקק, ניסו להימלט, נסעו קדימה ואחורה, עלו על אבן ונתקעו. השמשות נופצו, ניסו לפתוח להם את דלתות הרכב, וריססו גז פלפל לתוך הרכב דרך השמשה שהיתה קרובה אליו. גז פלפל נכנס לעיניו. הוא לא יכול היה לראות אלא רק לשמוע. הוא לא נפצע מאבנים אלא מהגז. שני חבריו נפצעו מאבנים: **"נסענו שלושתנו, אפרים נהג, אני אפרים וברק. ברק ישב מאחורי אפרים הנהג, אני ישבתי במושב שלייד אפרים. כשנסענו בכביש מרוקפלר לכיוון שער האריות, אז התחילו לזרוק אבנים גדולות ובלוקים, דבר ראשון השמשה האחורית התנפצה דבר ראשון, אחר כך ניסינו לברוח, היה תנועה כבדה בכביש, לא הצלחנו לברוח. נסענו אחורה קדימה, תוך כדי כל הזמן נכנסים עוד אבנים לרכב. באיזה שהוא שלב עלינו על אבן שעמדה בצד הכביש, נתקענו בעצם עם הרכב. המשיכו כל הזמן לזרוק עוד אבנים גדולות והדלתות לא הדלת שלי, הדלת של ברק גם של אפרים מדי פעם ניסו לפתוח אותם ולמשוך אותם החוצה. אני באיזה שהוא שלב השמשה שלידי התנפצה גם השמשה שלייד אפרים, באיזה שהוא שלב מישהו הכניס יד לתוך השמשה שלי וריסס על הפנים שלי הרבה גז פלפל לעיניים. אני מאותו רגע כבר לא יכולתי לראות, ורק המשכתי לשמוע את כל האבנים והצעקות. באיזה שהוא שלב שמעתי קולות מדברים בעברית והבנתי שניצלנו. חילצו אותי שם מהרכב, אני אפילו לא יכולתי לצאת, הוציאו אותי ולקחו אותי להר הצופים"** (עמ' 16 לפרו'). עוד אמר העד כי לא היה לו או לחבריו דבר להגנה עצמית. אמר גם כי אחרי שספג גז מדמיע בעיניו, נשאר לשבת כל

הזמן ליד הנהג, כיסה את עיניו בידיו וחיכה להצלה.

פרשת ההגנה

10. הודעות הנאשמים הוגשו בהסכמה כתחליף לעדות ראשית (ת/1-ת/6א) ובנוסף, הנאשמים העידו להגנתם.

11. בפתח פרשת ההגנה העיד **נאשם 1**. הוא כבן 30. גר 10 שנים בראשל"צ וברמת גן, לאחרונה חזר לירושלים ועבד כשליח. ביום האירוע יצא מביתו שעתיים לפני העבודה. מאחר שהיה "בלאגן" במסגד אל אקצה וביקשו עזרה בפניו פצועים מהזירה, הנאשם רצה לעזור, הוא יצא מהבית עם קטנוע. במהלך הדרך, תוך כדי נהיגה, הגיע לשער האריות, ראה רכב שדרס שני ילדים והעיף אותם באוויר, והוא השתמש בגז פלפל. לדבריו, הוא הגיע חצי דקה לפני השוטר אמיר, אך לא ראה את השוטר כשהגיע. היה ירי של השוטר, הנאשם יצא מהאזור לכיוון השער, היו כוחות מג"ב שם, הנאשם עדכן אותם שיש ירי ודריסה, והם אמרו לנאשם להמשיך לנסוע. הנאשם עזב את המקום. עשרה ימים לאחר מכן עצרו אותו וחקרו אותו, לדבריו, באופן לא חוקי במשטרה. הוא נשאל על חלקו באירוע אבל החוקר ערך את התשובה שלו לשאלה. הנאשם אמר כי לא ראה מי היה בתוך הרכב, יהודים, ערבים או מתנחלים ולא ראה שלושה אנשים ברכב. האירוע התחיל משער האריות והנאשם לא עבר משם. הנאשם אמר כי המתלונן טען שנפגע רבע שעה לפני שהנאשם הגיע, אבל לנאשם לוקח להגיע עם קטנוע 7 דקות. הנאשם אמר עוד שבסרטון רואים אותו לפני שעצר, ותוך כדי נהיגה ראה שני אנשים עפים באוויר, לכן החנה את הקטנוע כעשרה מטרים מהרכב הפוגע, קפץ והשתמש עם גז הפלפל, אך לא ראה מי היה בתוך הרכב.

12. בחקירתו הנגדית אמר נאשם 1 שהגיע בדקה האחרונה של האירוע, וחצי דקה לאחר שהגיע, הגיע השוטר אמיר. עוד אמר: **"אני לא התקרבותי לרכב... אני רק השתמשתי עם הגז"** (עמ' 26 לפרו'). לדבריו, הוא ברח עם האחרים לאחר שהשוטר אמיר ירה. לדבריו, לפני שיצא מהבית ראה חדשות בטלוויזיה, ושהיה בלאגן, שוטרים מתפרצים למסגד אל אקצה ולא נותנים למתפללים להיכנס, היו מהומות, זריקות אבנים ואנשים נפצעו. הדבר היה ביום 27 לחודש הרמדאן, מיד לאחר "ליל אל-קאדר", היום הקדוש ברמדאן. הנאשם אישר כי הדברים שראה בחדשות הכעיסו אותו. הוא קיבל סרטונים בווטסאפ שקראו לחובשים וקראו למי שקרוב לזירה להגיע למסגד. הנאשם אמר שהוא חובש, עבר קורס הכשרה לעזרה ראשונה כשהיה מציל לפני 4-5 שנים, ויש לו קטנוע, הוא רצה להגיש עזרה ולכן יצא חצי שעה-שעה לפני עבודתו במשלוחים, אותה הוא מתחיל בשעות 10-12 לערך. אין לו ציוד רפואי ואין לו וסט (אפוד) של חובש, אף שקל להשיג וסט של חובש. כאשר הוצג לפניו הסרטון, אמר שלא ראה את האנשים שזרקו אבנים בתחילת האירוע מהמקום בו היה. הוא ראה שהרכב נסע, תוקפים אותו ונדרסו שני ילדים.

13. בחקירתו הנגדית עומת הנאשם עם דבריו בהודעתו במשטרה (הודעה מיום 20.5.21 - ת/א1), שם אמר כי ראה רכב מאיץ ופוגע באנשים, הוא נעמד לשתי שניות וראה שני אנשים דתיים ברכב, אחד מתנחל והשני דתי חרדי, הנאשם חשש שהם חמושים ולכן הוציא גז פלפל שהיה ברשותו וריסס לתוך הרכב כדי למנוע מהנוסעים לירות. כמו כן אמר שם כי ראה צעירים מיידים אבנים על הרכב ומכתרים אותו. הנאשם בעדותו הכחיש שאמר זאת וטען כי בחקירה הופעל עליו לחץ פסול, הוא היה בצינוק 20 ימים בלי אוכל, והחוקר סילף את דבריו: **"שיחק בזה"**... **"הוא הקריא לי תוך כדי לחץ ועשו איזה משחק שהוא"** (עמ' 34 לפרו'). עוד אמר הנאשם כי אי אפשר לזהות, תוך כדי נסיעה וממרחק של

30 מטרים חמש מכוניות מקדימה, את הנוסעים ברכב שנפגע. היה בלגאן במקום ואי אפשר היה לראות. הנאשם עומת גם עם העובדה כי חקירותיו במשטרה ובשב"כ הוגשו בהסכמה ולא נטען ללחץ או המצאה מצד החוקרים. לכך השיב הנאשם כי הוא עצור מזה כשנה, רק עכשיו נותנים לו לדבר ולהסביר את עצמו, בחקירות הציגו לו את הסרטון, שאלו מה הוא רואה בסרטון והוא השיב לפי מה שראה בסרטון וזה מה שהחוקר רשם. כשהיה בזירה לא ראה את המכונית והנפגעים, היה רחוק. עוד אמר הנאשם כי הוא נושא גז מדמיע עמו להגנה עצמית בעבודתו כשליח, הוא מסתובב עם כספים ואוכל, נכנס לשכונות וצריך לשמור על עצמו. בשעת האירוע הרגיש סכנה: **"היתה כזאת איזה תנועה של כביש. זזתי עם הקטנוע. דרס את הילד. חנית. ריססתי. השתמשתי עם גז"** (עמ' 39 לפרו'). בניגוד לדבריו בתחילת חקירתו הנגדית, אישר הנאשם בהמשך חקירתו כי אכן ראה, לפני שירד מהקטנוע, צעירים תוקפים את הרכב באבנים ובפתיחת דלתות, אישר שראה שהרכב שמנסה לנסוע אחורית ואח"כ עולה על המדרכה, ואמר כי זה גרם לנאשם להרגיש סכנה (עמ' 40 לפרו'). הנאשם זיהה עצמו בסרטון חובש קסדה שחורה, מתקרב לרכב, כשהרכב תקוע על חומת הבטון והתקיפה שלו ע"י הפורעים נמשכת, מרסס בגז פלפל ונמלט מהמקום. הנאשם נשאל מדוע ריסס בגז לתוך רכב שממילא תקוע והשיב כי חשש מכך שקודם לכן הרכב נסע ודרס ילדים: כאשר נשאל "למה אתה השתמש בגז פלפל בשלב הזה? הנאשם השיב: **"כי הוא דרס את הילדים שמה"**. שאלה: **"דרס דרס, בסדר, אבל הם כבר נדרסו אז למה הגז פלפל?"** הנאשם: **"..אני לא יודע מה הולך להיות שם. פחדתי, חששתי... מהנסיעה שלו ומהדריסה הזאת.. ומבלגאן ומירי"**. (עמ' 43 לפרו'). הנאשם הסכים שאם לאנשים ברכב היה נשק או אמצעים להגן על עצמם הם כבר היו עושים בזה שימוש קודם לכן. הנאשם נשאל מדוע, אם לא ראה את יושבי הרכב, לא ריסס גז מדמיע על אלה שיידו אבנים לעבר הרכב וגרמו לו להיתקע על אבן, והשיב כי מטח האבנים היה רבע שעה לפני שהגיע למקום. הנאשם טען עוד כי הגיע למקום בדקה האחרונה ואינו יודע איך האירוע התחיל או מי עשה מה. הנאשם אישר כי הוא הבין מה המשמעות של אבנים בתוך רכב. הנאשם חזר על דבריו בהודעותיו בחקירות כי השתמש בגז פלפל לאחר שהרכב נפגע כי לא ידע אם הנוסעים חמושים ומה יעשו.

14. **נאשם 2**, בעדותו, אישר את תשובתו לאישום ואמר כי אינו מודה בעבירה לפי סעיף 37 לחוק המאבק בטרור. הודעתו במשטרה הוגשה בהסכמה (ת/6). בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי בעת האירוע נסע ברכב לפני הרכב שהותקף. הנאשם אמר כי הדבר הראשון שראה זה שהרכב דרס הולכי רגל והתחילו לזרוק עליו אבנים. לפני כן לא ראה דבר: **"רק מאז שהתחילו לדרוס ראיתי. אחרי שדרסו ראיתי מה שקרה"** (עמ' 49 לפרו'). הנאשם עומת עם דבריו בהודעתו במשטרה (ת/6 הודעה מיום 29.5 ש' 17), שם אמר שראה במראה של הרכב בו נסע את התקיפה של הרכב ע"י המתפרעים לפני הדריסה, ראה את הרכב מאחוריו עושה "זיגזגים" וצעירים מסביבו תוקפים אותו. אח"כ ראה הנאשם שהרכב דרס מישהו ועלה על קוביית בטון בצד הכביש. במענה לכך, התעקש הנאשם, בעדותו, חזר ואמר, כי לא ראה את מה שקרה לפני הדריסה, אלא רק לאחר הדריסה ואמר כי לאחר הדריסה התחילו לזרוק על הרכב אבנים. המאשימה הציגה לנאשם את סרטון האירוע בו רואים כיצד הרכב עולה על הבטונה, נתקע, וכולם מסתערים עליו ובשלב זה הנאשם יוצא ממכוניתו שנמצאת לפני הרכב וזורק אבן ועוד אבן, תוך כדי שגם אחרים מיידיים אבנים. הנאשם השיב לכך כי ראה שמיידיים אבנים לעבר הרכב ואישר כי זרק אבן ועוד אבן על הדלת של הרכב: **"זרקתי אבן כאילו נכנס בדלת וחזר ולא הייתי ממש ער למה היה שם"** (עמ' 51 לפרו').

הנאשם עומת עוד עם דבריו בהודעתו (ת/6), שם אמר כי ירד מרכבו וראה "מתנחל" יהודי ברכב, אותו זיהה לפי הלבוש והפאות שלו וכי הוא צעק בעברית. בעדותו, הכחיש זאת הנאשם, אמר כי לא ידע אם מדובר ביהודי או ערבי בתוך הרכב כשזרק לעברם את האבנים, אמר כי לא פעל ממניע גזעני, לא ביצע מעשה של טרור וכי בחקירה היה תחת

לחץ, ללא שינה ואוכל.

סיכומי הצדדים

טענות המאשימה

15. המאשימה טוענת כי אין מחלוקת על מכלול עובדות האירוע. שלושת הנפגעים נסעו ברכבם לכותל ביום ירושלים, במהלך התקופה הסוערת של חודש הרמדאן ואירועי שומר החומות. בהגיעם בסמוך לשער האריות הותקפו ע"י חבורת צעירים ערבים שמזהים אותם כיהודים מתנחלים, בידי אבנים מכל עבר, בגז פלפל, במכות, בבעיטות, ובמסגרת ההתפרעות הזו של ההמון נטלים חלק גם שני הנאשמים. נאשם 2 מיידה שתי אבנים לעבר הרכב מטווח קרוב. במקביל, נאשם 1 מרסס מטווח אפס גז פלפל לתוך הרכב. המאפיינים והנסיבות של האירוע, כפי שעולה גם מהתיעוד המצולם של האירוע (ת/16) ומעדויות המתלוננים בבית המשפט, שההגנה ויתרה על חקירתם הנגדית, בצירוף הודעות הנאשמים שהוגשו בהסכמה, המתייחסות למודעות הנאשמים לזהות נוסעי הרכב כיהודים - מגבשים את יסודות העבירות המיוחסות להם ועדיפים על גרסאותיהם המתחמקות והבלתי סבירות שמסרו הנאשמים בבית המשפט.

16. נטען כי מדובר בביצוע בצוותא של המון שמהווה כוח מגובש. כל אחד מהמשתתפים עושה מעשה לכאורה קטן - יידוי אבן, בעיטה, פתיחת דלת, ריסוס גז, אך תורם לביצוע הכללי ומעצים אותו. עוצמת הפגיעה ברכב ובנוסעיו היא שילוב של כל המעשים הללו ביחד, ומדובר במקרה שהשלם גדול מסך חלקיו. הנזק לנפגעים, גם בהיבט הפיזי וגם בהיבט הנפשי, נגרם ממכלול המעשים של תקיפה ע"י המון, ולפיכך במקרים כאלה קובעת הפסיקה שהאחריות לא נקבעת על פי התרומה הישירה לאירוע, ומרגע שאדם נכנס למעגל המבצעים של האירוע - אין השפעה למידת מעורבותו ולחלק שלו, קטן או כגדול, על עצם האחריות הפלילית, כל עוד מתקיימים היסוד הנפשי של העבירה ויסוד המודעות לביצוע בצוותא, לגביה נקבע כי אינה נדרשת לפרטי פרטים. בענייננו, ניתן ללמוד על מודעות הנאשמים מגרסאותיהם בהודעותיהם שהוגשו בהסכמה, ומהסרטונים המלמדים ששניהם היו נוכחים במקום במרחק קטן מאוד אחד מהשני מתחילת האירוע. נאשם 1 נמצא מאחורי הרכב הנפגע ונאשם 2 הוא הרכב הראשון לפני הרכב הנפגע. הנוכחות הקרובה שלהם מאפשרת להם לראות היטב את כל המתרחש. בנוסף, הנאשמים הודו בחקירותיהם ואישורו בבירור את המודעות שלהם לחלק הארי של האירוע לפני שהצטרפו אליו. הנאשמים אישרו בהודעותיהם שראו את זריקות האבנים על הרכב עמד לפני שהרכב עלה על המדרכה וראו את הרכב מנסה להתחמק מהאבנים האלה. כמו כן, אמרו כי ראו שנוסעי הרכב הם יהודים מתנחלים. נאשם 1 תיאר שהוא ראה את הרכב נוסע אחורה וקדימה ומנסה להיחלץ, מאבד שליטה ועולה על המדרכה, תוך שיידוי האבנים נמשך גם בשלב זה כשהרכב תקוע. הנאשמים בשלב זה מצטרפים באופן פעיל לאירוע. נאשם 1 ניסה בבית המשפט לטעון נגד דבריו בהודעותיו, אך לבסוף אישר שראה את האמור לעיל והיה מודע למצב. גם בסרטון נראה נאשם 1 עומד מטרים ספורים ליד הרכב כשהגיע לרסס את הגז. עוד נטען כי הפסיקה מכירה גם בשותפות ספונטנית שמתגבשת תוך כדי ביצוע העבירה ואינה מצריכה תכנון מוקדם או היכרות מוקדמת, כפי שמתרחש באירועים מהסוג שלפנינו.

17. נטען כי מבחינת מעשי העבירה של חבלה בכוונה מחמירה, מכלול האירוע מלמד שהמעשים כווננו לגרום חבלה חמורה. מדובר ביידוי מטח אבנים על רכב מכל הצדדים, שמשות מתנפצות, המשך יידוי אבנים, פתיחת דלתות, יידוי אבנים מטווח קרוב לתוך הרכב, המשך יידוי אבנים גם לאחר שהרכב איבד שליטה ושופד על וחומת בטון ומכות בהמון

אדם, נוסעיו תקועים בתוכו חסרי אונים וחסרי יכולת להתגונן, המשך יידי אבנים גם בשלב זה וריסוס גז פלפל לתוך הרכב. סרטון האירוע ותמונות הרכב שהוגשו מראים את מצב הרכב ומתעדים את האבנים ושברי הזכוכיות בתוך הרכב וקשה לקבל פרשנות אחרת למעשים אלה. יתרה מכך, הלכת הצפיות הוחלה בפסיקה על העבירה הזו וגם חזקת הכוונה, לפיה, אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו. נאשם 1 אישר בבית המשפט שאנשים יכלו להיפגע שתוצאה מידי אבנים ברכב. נאשם 2 נשאל מה יכולה לגרום אבן שפוגעת בראשו של אדם והשיב "פותח לו את הראש".

18. לענין הפציעה, הוגשו מסמכים רפואיים ת/10-14, המלמדים על פציעותיהם של ברק (חתך בשפה) ואפרים (חתך בראש). לפיכך, טוענת המאשימה שהוכחו יסודות העבירה. באשר לטענה כי החתך בראשו של אפרים לא נגרם כתוצאה מידי אבנים, אלא כתוצאה מהנפת קלע דוד של ברק לאחר שיצאו מהרכב, טוענת המאשימה כי לא הובאה כל ראיה לכך מטעם ההגנה, ומצפייה בסרטון לא רואים כל פגיעה וגם אם היתה נראית, אין לדעת אם היא גרמה לפציעה. ההגנה ויתרה על חקירתו הנגדית של אפרים, הגם שהעיד על כך מפורשות ואמר שהפציעות שלו ושל ברק התרחשו כשעוד היו באוטו ושהם דיממו באוטו לפני שהגיע השוטר אמיר ולאחר מכן יצאו מהרכב. גם השוטר אמיר אמר בהודעתו שהוגשה בהסכמה (ת/7) שאחרי שנוסעי הרכב ירדו הוא זיהה שהנהג פגוע בחלק האחורי של ראשו והנוסע פצוע בשפתי. לפיכך, טוענת המאשימה כי די בכך כדי להוכיח את רכיב הפציעה שנגרמה כתוצאה ממעשי הנאשמים בצוותא עם אחרים במהלך האירוע ולא לאחר שהאירוע הסתיים. עוד נטען כי אין משמעות לענין זה לשאלה האם הפציעה נגרמה ישירות ממעשיהם של הנאשמים ואף האם נגרמה בשלב בו הנאשמים טרם לקחו חלק פעיל באירוע. כך או כך, מכח אחריותם לאירוע הם אחראים גם לפציעות אלה.

19. באשר לרכיב המחמיר של מעשה טרור, טוענת המאשימה כי הוכחו שלושת היסודות הנדרשים: המעשה בוצע מתוך מניע לאומני או אידאולוגי, הוא בוצע במטרה לעורר פחד או בהלה בציבור, והיה בו כדי לגרום סיכון ממשי לפגיעה חמורה בגופו של אדם ובחירותו. המאשימה טוענת כי במקרה דנן יסודות העבירה של חבלה בכוונה מחמירה תקפים גם כאן ומלמדים באופן ברור כי מדובר במעשה טרור. אין חולק כי האירוע הסתיים לאחר הגעת השוטר אמיר לזירה וירי שלו באוויר, ואין לדעת איך הייתה מסתיימת התקיפה ההמונית אלמלא היה מגיע למקום. עוד נטען כי המניע נלמד משילוב נסיבות האירוע וגרסאות הנאשמים בהודעותיהם לגבי זהות הקורבנות. מדובר במתקפה אלימה של חבורת צעירים ערבים על רכב שנסע בכביש לתומו, לא נטענה לגבי כל פרובוקציה, וכשמזהים שנוסעיו בעלי חזות יהודית ברורה, ועל רקע יום ירושלים ובתקופה של מבצע צבאי - המניע הלאומי-אידאולוגי למעשים הוא מאוד מובהק. גם אמירות הנאשמים בחקירותיהם מלמדות לא רק לענין המודעות, אלא גם לענין המניע הלאומני. נאשם 1 דיבר על ההבדל בין יהודים למתנחלים, שהם, לדבריו, קיצוניים מאוד. ב-ת/5 אמר שהיכן שהמתנחלים באים יש בעיות. בעדותו בבית המשפט הוא אישר שהכעיס אותו כשראה בטלוויזיה מה נעשה באל אקצה. גם נאשם 2 אמר בחקירתו במפורש שאם היה מדובר בנהג ערבי, הוא לא היה זורק את האבנים. הוא גם אישר את המניע הגזעני בכך שבתשובתו לאישום אישר את גרסתו בהודעתו במשטרה ורק לאחר מכן חזר בו. בפסיקה נקבע כי עצם העובדה שהמעשים כווננו כלפי יהודים מלמדת על ההיבט הלאומני אידאולוגי במעשה. יתרה מכך, החוק קובע במפורש שלא נדרש שהמניע הלאומני יהיה המניע הבלעדי למעשה ואפילו לא המניע העיקרי. כמו כן, הפסיקה קבעה שאין נפקות למניעים נוספים שעמדו ביסוד הפעולה של אדם ואין בכך כדי לשלול את מעשה טרור. לגבי הרכיב השלישי של מטרה לעורר פחד או בהלה בציבור. נהג הרכב, אפרים, העיד על הבהלה הגדולה וסכנת החיים הממשית שחש, שגרמה לו לנסות לברוח עם הרכב מהמקום במטרה להגן על עצמו ועל נוסעי הרכב וכתוצאה מכך נתקע הרכב. נאשם 1 אישר בבית המשפט שאירוע כזה יש בו כדי לגרום בהלה ליושבי הרכב. הפסיקה מחילה את הלכת הצפיות גם על אירועים כאלה וברור שתקיפה כזו לאור

יום בתקופה של התפרעויות בירושלים גורמת לאנשים לחשוש מלנסוע בחופשיות באזורים מסוימים של העיר.

20. המאשימה מבקשת לדחות את גרסאות הנאשמים. הגרסה של נאשם 1, שטען שריסס את גז הפלפל לתוך רכבם של המתלוננים בגלל שחשש שבכוונתם לירות, היא גרסה שעברה שינויים לאורך חקירותיו במשטרה ובשב"כ ובבית המשפט ואין בה ממש. כך גם לגבי טענתו שהגיע למקום ולא הבין מה קורה והיה משובש. הראיות מבססות בבירור שהוא היה נוכח במקום במשך רובו ככולו של האירוע, היה מודע בפירוש למה שמתרחש בו וריסס את הגז לתוך הרכב בד בבד כשמידות עוד ועוד אבנים לעבר הרכב. טענותיו בבית המשפט וניסיונו להתנער מאמירותיו הברורות בהודעותיו שהוגשו בהסכמה, תוך העלאת טענות בעלמא נגד החוקרים שלא נטענו קודם לכן - מלמדים על ניסיונו להתחמק מאשמה. הנאשם לא ידע ליישב עם הנתונים העובדתיים את גרסתו, לפיה, התכוון להגיש עזרה רפואית בלי שיש לו ציוד רפואי. הוא העלה לראשונה בבית המשפט את הטענה כי הלך לחפש את כוחות מג"ב להודיע להם על האירוע. לא ברור מה הוא התכוון להודיע בכלל. הוא לא הצליח להשיב בחקירה הנגדית, גם כאשר נשאל ע"י בית המשפט שוב ושוב, איזו סכנה בוערת בדיוק נשקפה מרכבם של המתלוננים לאחר שכבר היה תקוע ומשופד על חומת הבטון, ורק חזר שוב ושוב על כך שחש סכנה מכך שהרכב עלה על הגדר ודרס. הוא כן נאלץ לאשר בחקירה הנגדית שלו שהוא ראה את ידיו האבנים מלכתחילה או לפחות מהחלק שקדם לסטייה של הרכב, וראה גם את ידיו האבנים שנמשך לאחר הסטייה של הרכב. אבל פעם אחרי פעם הוא לא נתן תשובה עניינית ומתקבלת על הדעת, מה בסיטואציה זאת, גרם לו לרסס את גז הפלפל שלא במטרה לפגוע, אלא לאיזושהי מטרה אחרת. לא רק שהנאשם ראה את ידיו האבנים לפני, הוא ראה את הידיו שהוביל לדריסה. הוא הבין שהסטייה והעליה לחומה והדריסה על האנשים הייתה תוצאה של הרכב שניסה להתחמק. הוא הסביר את זה בעצמו גם בחקירותיו, הוא לא יכול היה לחשוב שמדובר בניסיון דריסה מכוון. הוא גם ראה, כפי שנראה בסרטון, 20 שניות שלמות בין עליית הרכב על חומת הבטון לבין הריסוס של הגז שבמהלך הרכב תקוע ולא יכול לזוז, והנוסעים הפכו למטרה נייחת להמשך של התקיפות. אין בדל אינדיקציה, והנאשם גם לא הצליח להציג כזאת, שיכולה לבסס איזשהו חשש שפתאום משהו יפתח באש, וכפי שאמר בחקירתו "יירו בעוד 5 צעירים". הנאשם התחמק ממתן תשובות כל הזמן, בית המשפט העיר לו כמה וכמה פעמים שיענה על השאלות שנשאל. ההתכחשות שלו לאמירות המפורשות בחקירה שידע שהנוסעים הם יהודים ומתנחלים היא מופרכת וכשלעצמה מלמדת על-כך שהנאשם בעצמו מבין שהגרסה שלו, גרסת ההגנה שלו היא בלתי מתקבלת על הדעת.

21. באשר לנאשם 2, נטען כי הוא הודה בתשובתו לאישום בכל עובדות כתב האישום, למעט האחריות לפציעה של אפרים בראשו וטען שהצטרף לאירוע לאחר שראה את הרכב עולה על המדרכה ודורס שני אנשים. נאשם 2 היה נוכח ומודע היטב לכל מהלך האירוע. הוא היה רכב לפני הרכב הנפגע, וברור משילוב הסרטון וההודעה שלו שראה רכב מזגזג וצעירים תוקפים אותו מכל צדדיו. ברור גם שהוא היה מודע לכך שהדריסה הייתה תוצאה של ניסיון נואש של הנהג לחמוק מהלינץ' ולא במטרה לדרוס. נאשם 2 הצטרף באופן פעיל לתקיפה וידה בעצמו שתי אבנים מטווח קרוב ביותר, בכיוון ישיר לתוך הרכב, לעבר נהג הרכב כשדלת הרכב פתוחה. זאת, תוך שהוא מזהה במפורש, כדבריו בהודעתו וגם בתשובתו לאישום, את נוסעי הרכב כיהודים, וגם מסביר שלא היה עושה זאת אם הנהג היה ערבי. יש לדחות את גרסתו בחקירה הנגדית בבית המשפט, בה הוא, בדומה לחברו, טען טענות בעלמא נגד החוקרים שלו, התכחש למה שאמר בהודעתו, התכחש לדבריו בתשובתו לאישום הגם שדקות קודם לכן נשאל ע"י סגורו ואישר את תשובתו לאישום. זאת, בצירוף האמירות שלא ידע למעשה מה מתרחש, היה "משובש" ולא ידע מי יושבי הרכב ובכל זאת זרק אבנים - מובילה למסקנה שיש לדחות את גרסתו.

22. באשר לעבירה של חבלה במזיד ברכב, נטען כי מדובר בעבירה שנגזרת מרגע שמוכחת אחריות הנאשמים לאירוע. הפגיעות ברכב אינם במחלוקת, השמשות המנופצות והפגיעות בפח מתועדות בתמונות. מקל וחומר הנאשמים אחראים גם לכך. לפיכך, מבקשת המאשימה להרשיע את הנאשמים בכל העבירות שיוחסו להם. ולהרשיע את נאשם 2 גם באישום השני על יסוד הודאתו בתשובה לאישום.

טענות ההגנה

הגנת נאשם 1

23. סנגורו של נאשם 1 ביקש להסתכל על התיק מנקודת מבטו של הנאשם, תושב ערבי שחי במדינת יהודה ולמד להיות מציל. הנאשם הוא חובש, ניסה לקבל ציוד רפואי ולא הצליח. מדובר ביום בו מצעד הדגלים בוטל ברגע האחרון, ובאותה תקופה היתה אלימות של יהודים שנכנסו לעיר העתיקה. באותו בוקר הוא שמע בבוקר ברדיו שמדובר ביום ירושלים ויש מהומות באל-אקצא. הוא הגיע לזירה בשלב אמצע האירוע. בסרטון הוא נראה מגיע על הקטנוע לאזור המהומה בתוך ליבה של מזרח ירושלים, שם כל הסיכויים שרכב שנגרם באבנים הוא רכב של יהודים. ההנחה הבסיסית של הנאשם שמדובר במתנחלים, שהם נושאי נשק, אלימים ונשקפת מהם סכנה. הסנגור סבור שלא מופרך היה מצד הנאשם להניח שנוסעי הרכב הם מתנחלים וככאלה יש להם נשק. בסרטון רואים שהנאשם רוכב על הקטנוע כמה דקות ולא עושה דבר. הרגע בו החליט לפעול היה רק אחרי שראה את הרכב דורס שני הולכי רגל ערבים. זה היה הטריגר. לכן הנאשם פעל כשהרכב היה מנוטרל. הנאשם חשש שאחד הנוסעים ברכב יצא ויתחיל לירות ורצה למנוע זאת. הנאשם רצה להגן על העם שלו. המעשה שלו לא היה חלק מהמהומה אלא אקט ספונטני ומוטעה. הסנגור טען כי לא האמינו לנאשם, אך הנאשם אמר בחקירותיו בדיוק אותם הדברים. הנאשם אמר מההתחלה במשטרה (חקירה מיום 23/05/2021 ש' 12) שנקלע לסיטואציה ברחוב בה ערבים מיידיים אבנים על רכב של מתנחלים. אמר שראה שיש להם פאות כמו של מתנחלים וכיפה. אמר שבשלב מסוים הנהג ניסה לברוח, השתולל ודרס שני אנשים, הנאשם אמר כי ירד מהרכב היה לו גז פלפל, ניגש לרכב מצדו הימני וריסס לתוך חלל הרכב. אמר כי ניסה להביא לסיום האירוע ושמע לאחר מכן יריות וברח. הנאשם שלל כי פעל מתוך כוונה לתקוף ביחד עם כולם את יושבי הרכב. החוקר התעקש, אך הנאשם הכחיש כי פעל מתוך כוונה להצטרף לתקיפת היהודים (מפנה לסעיף 18 לחקירה), אמר שרצה לטשטש אותם שלא יירו ויהיה יותר גרוע. עוד טען הסנגור כי הוא ניסה להשיג סרטונים נוספים מזירת האירוע ואף פנה למג"ב ולמאשימה (הוגש העתק מכתב שכתב למאשימה בחודש יוני 2021), אך לא הצליח, ולפיכך, אין בסיס לטענת המאשימה כאילו ניסיון זה עלה לראשונה בחקירתו הראשית של הנאשם. הסנגור טוען כי בתיק יש ראיות חסויות אותן ביקש לראות ואף פנה לבית המשפט העליון (הוגש עותק של העתירה וההחלטה). הסנגור הגיש תמונה של הנאשם על קטנוע, ואמר כי אינו יודע היכן ומתי צולמה התמונה ומי צילם אותה (על התמונה כתוב יום 10.5.21 שעה 09:52:08), בה לא נראית תנועה כלל. כמו כן, הגיש תעודה על כך שהנאשם סיים קורס עזרה ראשונה. עוד נטען כי המאשימה הטעתה את הנאשם בחקירתו ואמרה לו שבהודעתו אמר שהגיע לבלגאן בהתחלה ואילו בת/1 ש' 8 כתוב שאמר שהגיע שלא בהתחלה. עוד נטען כי רואים שנזרקו אבנים מהרכב החוצה, כך שלא ניתן לטעון שנוסעי הרכב לא עשו דבר. כמו כן, המאשימה לא התייחסה, בדבריה הנוגעים לעליית הרכב למדרכה, לכך שהעיקף שני עוברי אורח ערבים באוויר. הסנגור הבהיר כי מההתחלה הנאשם לקח אחריות על התזת גז הפלפל, זו תקיפה בכל מקרה, אך המניע שלו לא היה גזעני. אם באמת היה רוצה הנאשם רצה להיות חלק מהמהומה, היה פעיל יותר וגם פעיל לפני שהרכב נוטרל.

נאשם 2

24. הסנגור ביקש, בפתח דבריו, ליישב את חזרתו החלקית של הנאשם מתשובתו לאישום וטען כי יש לשפוט את הנאשם לפי מה שרואים בסרטון. מדובר בסרטון שאורכו כשתי דקות. נאשם 2 יורד מהרכב בשנייה 35,6,7 ולא היה חלק מהאירוע קודם לכן. הנאשם זיהה את עצמו בסרטון. הודעתו של הנאשם הוגשה בהסכמה והנאשם חזר בבית המשפט על הדברים שאמר בה. הוא אמר בחקירתו שירד בירידות של שער האריות, היה פקק, ומקדימה היה אוטובוס. נהג ברכב מאזדה לבנה, מאחוריו היה רכב פורד פוקוס עושה זיגזגים. ראה צעירים מסביבו תוקפים אותו. לא הבין מה קורה. אח"כ ראה שרכב פורד פוקוס דרס מישהו, נכנס בקוביית הבטון ונתקע עליה. ראה מתנחל עם פאות בתוך הרכב. הנאשם ירד מהרכב וזרק אבנים. בסרטון בשנייה ה - 37, רואים שהנאשם יורד מהרכב, לוקח אבן, זורק אותה, היא נהדפת ויוצאת החוצה, האבן השנייה לא פוגעת באיש והנאשם נצפה עוזב את המקום. בסרטון רואים שהגיע שוטר לזירה, ירה באוויר ולאחר מכן אפרים, שנהג ברכב, יורד מהרכב, אינו מדמם ומתחיל לזרוק אבנים. שמונה שניות לאחר מכן רואים שברק מנופף בקלע דוד ופוצע את אפרים בראשו. רואים שהאבן והנפנוף בקלע דוד ע"י ברק פוגע באפרים בעורף בדיוק באזור שנפצע. בסרטון רואים שעד לדקה אחת ו - 23 שניות, הנהג נראה מסתובב עם חולצה לבנה ללא כתמי דם. הדבר חשוב משום שזו חבלת ראש המיוחסת לנאשמים, אך לעמדת הסנגור יש להעדיף את הסרטון הברור בנקודה זו על פני עדותם של אפרים, רועי זאגא שהעיד רק על צריבת הגז והשוטר שבעדותו אמר שלא היה ברור לו ממתן חולצתו של אפרים היתה עם כתמי דם. עוד נטען כי המאשימה מייחסת לנאשם 2 ביצוע בצוותא מתחילת האירוע ולעמדת הסנגור נוכחות מקרית וספונטנית של נאשם 2 בסוף האירוע אינה מחייבת אותו באחריות על מה שקרה לפני שהגיע. חלקו של הנאשם התחיל לאחר שהרכב דרס אנשים ועלה על הבטון. הסנגור הגיש את דו"ח מז"פ בהסכמה וטען כי בתמונה מס' 9 רואים את אפרים חבוש בראשו כתוצאה מפגיעה של חברו ברק שישב מאחוריו ונצפה בסרטון יורד מהרכב לאחר שהשוטר ירה והניס את האנשים, מחזיק רוגטקה ומסובב אותה באופן שפגע בראשו של אפרים. המאשימה ויתרה על ברק כעד תביעה ומחדל זה יש לזקוף לחובתה. כך גם הדו"ח הרפואי שהוגש בעניינו של אפרים אינו מוכיח דבר. אפרים הנהג שיקר כשאמר שחבריו לא נשאו נשק. חברו ברק נשא רוגטקה שהיא כלי נשק קר. ברק לא הועמד לדין למרות שלא פעל מתוך הגנה עצמית בשלב זה. עוד נטען כי הנאשם לא פעל כדי לגרום מום לשום אדם. הוא פעל מתוך לחץ וכבר בחקירה שלו הבין את חומרת מעשיו והתחרט עליהם. הוא לא ביצע חבלה בכוונה מחמירה.

25. נטען עוד כי נאשם 2 אישר בעדותו בבית המשפט שמה שאמר בהודעתו במשטרה מהווה הבסיס לעדות שלו. הוא אישר את העובדות שמיוחסות אליו בכתב האישום, וכעת השאלה היא מה הפרשנות של דבריו. בתיק הזה המדינה הגיעה להסדר טיעון עם קטין שהיה מעורב באירוע ובחרה לשנות שם את סעיפי האישום בגין אותם מעשים. לא ברור היכן הגבול בין עבירת של חבלה בכוונה מחמירה לחבלה חמורה של סעיף 333 או פציעה של סעיפים 334 ו - 335. נאשם 2 לא ביצע עבירה ממניע גזעני ולא ניסה לגרום בהלה בציבור. מדובר באירוע ספונטני של שתי דקות מחייו.

26. עוד נטען כי הנאשם לא פעל ממניע גזעני או ביצע מעשה טרור. התנהגותו היא עבירה פלילית אך אינה מגיעה לכדי מעשה טרור. חוק הטרור חוקק כדי להילחם בעבירות חמורות יותר. הנאשם עזב במהירות את הזירה. הוא היה בה 40 שניות ולא מעבר לכך. הוא יכול היה להמשיך בכך ולפעול יותר אך לא עשה כן. לפי הסרטון אין קשר סיבתי בין תחילת האירוע לבין השלב בו הגיע נאשם 2. לפיכך, לא ניתן לומר שהנוכחות שלו הייתה כחלק מההמון ואי אפשר לשפוט אותו אלא על מה שהוא עשה, ומהראיות שיש בתיק, הוא לא פצע אדם. כאמור, לא רואים היכן האבן השנייה נוחתת והאבן הראשונה יצאה מהרכב. מטרת חוק הטרור היא להחמיר בענישה, אך אפשר להחמיר בענישה בדרך אחרת. לפיכך, מבקש הסנגור להרשיע את הנאשם בעבירות פחותות יותר מאלו שבכתב האישום. באשר לאישום השני,

הנאשם הודה כי הפר הוראה חוקית.

דין

27. האירוע נשוא תיק זה התרחש ביום ירושלים בתקופה של מבצע "שומר החומות" וחג הרמדאן, יום בו המתיחות הביטחונית בעיר ירושלים היתה בשיאה. לפי הנראה בסרטון, לגביו אין מחלוקת, מדובר בתקיפה אלימה של עשרות מתפרעים שזיהו רכב ובו שלושה נוסעים יהודים חובשי כיפה שנקלע לאזור העיר העתיקה ונתקע בפקק. במסגרת ההתפרעות שנוצרה סביב הרכב, יידו הפורעים אבנים לעבר הרכב, ניפצו את שמשותיו, בעטו ברכב, פתחו את דלתות הרכב ובעטו בנוסעיו. נהג הרכב ניסה להימלט בנהיגה קדימה ואחורה תחת ידיו האבנים הבלתי פוסק ופתיחת דלת הנהג ע"י אחד הפורעים, הוא איבד שליטה, פגע בשני אנשים שהיו במקום, עלה על חומת בטון שעל שפת המדרכה ונתקע שם. כל זאת, תחת מתקפה בלתי פוסקת שנמשכה בעוצמה גם כשהרכב תקוע על חומת הבטון ונוסעיו יושבים בתוכו. לפי הסרטון, בשלב בו הרכב ניצב על חומת הבטון, יצא נאשם 2 מרכבו, שהיה לפני הרכב המותקף, וממרחק של שני מטרים ידה אבן שהרים מהרצפה לעבר הנהג שישב ברכב כשדלת הנהג פתוחה. מיד לאחר מכן הרים נאשם 2 אבן נוספת וידה גם אותה ממרחק של כמטר אחד לעבר הנהג. במקביל, נאשם 1 הגיע בריצה עם קסדה שחורה על ראשו התקרב לרכב וריסס גז פלפל לתוך הרכב דרך חלון המושב הקדמי-ימני ממרחק סנטימטרים ספורים. הנאשמים ביצעו את מעשיהם תוך כדי שהפורעים שסביבם ממשיכים בתקיפה באופן שתואר לעיל. שני הנאשמים ברחו לאחר שהשוטר בן קיקי הגיע לזירה וירה באוויר.

28. הנאשמים אינם חולקים על ביצוע המעשים הנראים בסרטון, אך טוענים כי לא מדובר בעבירה של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה וחבלה במזיד ברכב ממניע גזעני, ונטען כי הם לא פעלו בצוותא עם המתפרעים האחרים ולא גרמו לפציעות הנפגעים.

29. נאשם 1 טען בעדותו כי פעל לאחר שראה רכב דורס שני ערבים הולכי רגל, הוא רצה למנוע מנוסעי הרכב המשך פגיעה בערבים ולכן השתמש בגז הפלפל שברשותו: "תוך כדי נהיגה... הגעתי לאזור שער האריות וראיתי רכב שדרס שני ילדים העיף אותם באוויר אז היתה לי תגובה מאד מהירה והשתמשתי עם הגז פלפל...." (עמ' 24 לפרו'). נאשם 1 הכחיש בעדותו כי ראה מי היה בתוך הרכב הפוגע, אם אלו היו יהודים או ערבים: "אני ישר הגעתי. ראיתי את הסכנה ... ראיתי שני אנשים עפים באוויר אז חניתי ממש קפצתי לרכב חניתי עשר מטר מהרכב שם בצד השני וקפצתי והשתמשתי עם הגז פלפל אבל לא עצרתי לא הבחנתי באנשים לא ראיתי מי היה בתוך הרכב" (עמ' 24 לפרו'). בחקירתו הנגדית אמר כי השתמש בגז הפלפל מבלי שהתקרב לרכב ואמר גם כי לפני הדריסה לא ראה שהרכב הותקף באבנים (עמ' 26 לפרו'). בהודעתו במשטרה (ת/2), שהוגשה בהסכמה ותוכנה שימש תשובתו לאישום, אמר נאשם 1 דברים הפוכים, לפיהם, מיד כשהגיע עם הקטנוע שלו ראה רכב ובו שלושה "מתנחלים" יהודים מותקף באבנים ומכותר ע"י הפורעים, נהג הרכב ניסה להימלט, אך ידיו האבנים לעברו גרם לו לאבד שליטה, לדרוס שני אנשים ולהיתקע על בטון: "הייתי על קטנוע וראיתי רכב לבן שבה 3 מתנחלים כי רואים בבירור ומי שהיה ליד הנהג ידה אבנים על האנשים שנמצאים באזור והנהג נהג כמשוגע, אני הגעתי לבלגן לא מההתחלה, וראיתי צעירים מיידים אבנים על הרכב ועליהם והרכב של היהודים היה מכותר, רכב המתנחלים ולא היהודים כי יש הבדל.... הבדל בין שניים לארץ.. המתנחלים

קיצוניים מאוד... הרכב היה מכותר וניסה לצאת מהמצב, התקדם וחזר וכאשר התקדם מי שנמצא ליד הנהג יידה אבנים והרכב דרס שניים ונתקע. לאחר שנתקע אני הגעתי וריססתי גז כדי שלא ירו באף אחד". דברים אלה חזרו גם בהודעותיו האחרות והוא חוזר ומשתמש במילה **"מתנחלים"** לתאר את נוסעי הרכב. כשעומת הנאשם עם דברים אלה בחקירתו הנגדית, השיב כי אמר את הדברים בחקירותיו כתוצאה מלחץ שהופעל עליו. הנאשם לא פירט איזה לחץ הופעל עליו והדברים נטענו על ידו בעלמא. כמו כן, הנאשם לא הצליח לתת הסבר הגיוני וסביר מדוע בחר לרסס את גז הפלפל במצב בו הרכב כבר מנוטרל על הבטון ותוך כדי נזרקות אבנים לתוך הרכב. הוא אמר באופן תמוה כי הוסיף לחשוש מנסיעת הרכב ומירי, הגם שאישר ידע שנוסעי הרכב היו בסכנת חיים ואם אכן היה להם נשק הם היו משתמשים בו עוד קודם לכן, כדי להגן על עצמם מפני התקיפה שחוו: לשאלה **"למה אתה השתמשת בגז פלפל בשלב הזה?"** השיב הנאשם: **"כי הוא דרס את הילדים שמה"** ובהמשך אמר: **"אני לא יודע מה הולך להיות שם. פחדתי, חששתי... מהנסיעה שלו ומהדריסה הזאת.. ומבלגאן ומירי"** (עמ' 43 לפרו'). הנאשם גם לא הסביר מדוע לא הגיש עזרה ראשונה להולכי הרגל אותם ראה נדרסים, אם אכן, כדבריו, הגיע למקום בכדי להגיש עזרה ראשונה. לעומת כל זאת, דברי הנאשם בחקירותיו עולים בקנה אחד עם המתועד בסרטון האירוע ומלמדים שהנאשם הגיע עם קטנוע לזירה, כשכבר התרחשה התקיפה, הוא ראה את ידיו האבנים וראה שסטיית הרכב ודריסת הולכי הרגל היתה תוצאה של ניסיון הרכב להתחמק מהתקיפה ולא מעשה דריסה מכוון, והמסקנה מכך היא שיש לדחות את גרסתו בבית המשפט. כמו כן, הנאשם בחר לקחת חלק פעיל בתקיפת נוסעי הרכב כשהוא היה מודע לכך שהם מותקפים ע"י אחרים. בסרטון נראית התקיפה המתמשכת והבלתי פוסקת באותו שלב. בחירתו לתקוף בשלב זה ובנסיבות שתוארו ולרסס גז מדמיע לתוך הרכב ממרחק קרוב מאוד הפכה אותו לחלק מהתקיפה רבת המשתתפים. הכלל הוא כי לצורך ביצוע בצוותא לא נדרש תיאום מוקדם בין המשתתפים בתקיפה. ביצוע בצוותא במסגרת שותפות ספונטנית, שבה מיוחסים מעשי השותפים אלה לאלה, יכול לקום גם כאשר מדובר באירוע שבו משתתפים רבים נטלו חלק בפעילות העבריינית במידה משתנה של תרומה פיזית, ובלבד שהלך הנפש של המשתתף היה לפעול למטרה אחת עם המבצע העיקרי והוא היה מודע לעצם הביצוע בצוותא (ר': ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל (2011)). כאמור, הנאשם היה מודע למטרה המשותפת שהיא פגיעה בנוסעי הרכב וגרימת חבלה בכוונה מחמירה. מכלול מעשי האירוע (ידיו אבנים, פתיחת דלתות, בעיטות וניפוץ שמשות והמשך המעשים גם לאחר שהרכב נוטרל), אותם ראה הנאשם, ואישורו של הנאשם בעדותו כי אנשים יכולים להיפגע כתוצאה מכך מלמדים על מודעותו זו. הנאשם גם היה מודע לעצם הביצוע בצוותא עם אחרים שבאותה עת הוסיפו ליידות אבנים ולתקוף את הרכב. הוא הצטרף לפעילות עם משתתפים אחרים, פעילות שנועדה להגשים אותה מטרה - תקיפת הרכב ונוסעיו. למרות העובדה שהנאשם השתתף רק בחלק מהמעשים האלימים, מעשיו היוו חלק מן "המעגל הפנימי" של המבצעים בצוותא שכל אחד מהם תרם תרומה אחרת להגשמת המטרה. לפיכך, יש לראותו כאחראי מכוח ביצוע בצוותא, גם למעשיהם של האחרים.

30. באשר לנאשם 2: נאשם זה ניסה להתנער ממה שאמר בחקירתו במשטרה. בעדותו אמר הנאשם כי ראה מה קורה בזירה רק לאחר שהרכב דרס שני עוברי אורח והתעקש שלפני כן לא ראה דבר. עוד אמר הנאשם, בניגוד לתשובתו לאישום ולדברים אותם אישר הנאשם בעצמו בתחילת עדותו בבית המשפט, שזרק אבן על דלת הרכב (ולא לתוך הרכב). בתשובתו לאישום הודה הנאשם כי ידה שתי אבנים באופן המתואר בכתב האישום, ממרחק של מטר ושני מטרים, לעבר נהג הרכב כשדלת הנהג היתה פתוחה. כמו כן, בהודעתו במשטרה (ת/6) אמר נאשם 2 כי ראה את הרכב מותקף ע"י אחרים, מנסה להימלט מהתקיפה, דורס הולכי רגל ונתקע על חומת בטון: **"נהגתי ברכב... מאזדה בצבע לבן. ראיתי מאחוריי רכב פורד פוקוס אשר עושה "זיגזגים" נוסע שמאלה ימינה, ראיתי אותו במראה של הרכב וראיתי צעירים מסביב ותוקפים אותו באותו רגע לא הבנתי מה הולך שם אחרי זה רכב הפורד פוקוס דרס מישהו ונכנס בקוביית הבטון שלצד הכביש... ונתקע שם. אחרי זה אני ירדתי מהרכב לראות מה קורה שם,**

וראיתי מתנחל בתוך הרכב זיהיתי אותו לפי הלבוש שלו והפאות והתחיל לצעוק בעברית ידעתי שמדובר במתנחל הרמתי אבן וזרקתי לעבר המתנחל אשר בתוך הרכב ממרחק של 2-3 מטרים, לאחר מכן חזרתי אחורה קצת מצאתי עוד אבן הרמתי אותו התקרבותי לרכב של המתנחל וזרקתי לעברו את האבן ממרחק של 2-3 מטרים אחרי זה הגיע שוטר התחיל לירות באוויר אני ברחתי לרכב". בסרטון רואים כי הרכב ניצב על אבן מבטון, מותקף באבנים מכל הכיוונים, שמשות הרכב התנפצו ודלתותיו נפתחו. נאשם 2 רואה כל זאת ותוך כדי שאחרים מיידים אבנים לעבר הרכב במצב זה, הוא זורק אבן לתוך דלת הנהג הפתוחה, בדרך שאין אפשרות מלבד חדירתה לפני הרכב. הנאשם זיהה את עצמו בסרטון ובתמונות. משילוב הסרטון והודעתו, לפיה ראה את הרכב מזגזג תוך כדי שהוא מותקף ומנסה להימלט מהתקיפה, עולה כי בניגוד לעדותו הוא אכן ראה את המתרחש לפני הדריסה, ראה את התקיפה ההמונית וראה כי הדריסה לא היתה מעשה מכוון אלא איבוד שליטה כתוצאה מהתקיפה הבלתי פוסקת. כמו נאשם 1, גם נאשם 2 היה מודע לתקיפת נוסעי הרכב על ידי האחרים, שעה שהצטרף אליה, והוא הצטרף לפעילות זו לשם אותה מטרה. הלך הנפש של הנאשם היה לפעול למטרה אחת עם יתר המבצעים לתקוף את הרכב על יושביו. הנאשם היה מודע לחומרת הפגיעה האפשרית של ידיו אבן. הנאשם אישר גם בעדותו וגם במשטרה כי הוא מודע לכך שפגיעת של אבן בראשו של אדם יכולה "לפתוח את הראש", באופן המגבש את מודעתו לכך שמעשיו עשויים לגרום לחבלה חמורה לנפגע. במעשיו הצטרף לידיו האבנים המתמשך לעבר הרכב ונוסעיו ומילא חלק מהמעגל הפנימי של המבצעים בצוותא, שכל אחד מהם מילא חלק אחר להגשמת המטרה המשותפת של פגיעה במתלוננים. לפיכך, גם נאשם 2 הינו אחראי מכח ביצוע בצוותא למעשיהם של האחרים.

31. כתוצאה ממעשי הנאשמים, בצוותא עם יתר המתפרעים, נגרמו חבלות גוף לנוסעי הרכב כמתואר במסמכים הרפואיים שהוגשו בהסכמה. כמו כן, נגרמו נזקים לרכב שתועדו בדו"ח המז"פ. באשר לטענת נאשם 2, לפיה נהג הרכב, אפרים, לא נפצע כתוצאה מיידיו האבנים, מדובר בטענה בעלמא. אפרים הנהג העיד כי נפצע מהתקיפה בעודו ברכב. השוטר אמיר בן קיקי אמר בהודעתו (7/ת), שהוגשה בהסכמה, תוך שההגנה ויתרה על חקירתו הנגדית, כי לאחר הירי אפרים יצא מהרכב כשהוא כבר פצוע ומדמם: "נהג הרכב והנוסע שמאחורי ירדו מהרכב וזיהיתי כי הנהג פצוע בחלקו האחורי של ראשו וכל חולצתו ספוגה בדם ואילו הנוסע שמאחוריו פצוע בשפתיו".

32. באשר לסוגית קיומו של מניע גזעני למעשי הנאשמים והגדרתם כ"מעשה טרור" - הגדרת "מעשה טרור" לפי חוק המאבק בטרור דורשת קיומו של מניע אידאולוגי, ואפילו כמניע משני ונוסף על מניעים אחרים, בכדי שהמעשה יוגדר כמעשה טרור (ר' סעיף ד' בהגדרת מעשה טרור בחוק המאבק בטרור). במקרה דנן הוכח כי הנאשמים ביצעו את חלקם בתקיפה מתוך מניע לאומני, כפי שיבואר להלן, ובין אם היו מניעים נוספים ובין אם לא, אין לכך נפקות לענין הגדרת מעשיהם כ"מעשה טרור" על פי חוק המאבק בטרור.

כאמור, טענתו של נאשם 1 בעדותו, לפיה, לא ראה את זהותם של נוסעי הרכב, סתרה את דבריו המפורשים במשטרה ואת טענות סנגורו בסיכומים, לפיהן, ראה וידע היטב מחזותם של נוסעי הרכב כי מדובר ביהודים, אותם כינה "מתנחלים" ואמר שהם קיצוניים וגורמים לבעיות. גם אם נניח כי אכן נאשם 1 לא ראה מרחוק מהי זהותם של נוסעי הרכב, הרי שלאחר שהתקרב מאוד אל הרכב, כפי שנראה בסרטון, וממרחק של סנטימטרים ספורים ריסס את גז הפלפל אל תוך הרכב, לא נותר עוד ספק כי הנאשם ראה שנוסעי הרכב הינם חובשי כיפה, חלקם בעלי פאות וחזותם יהודית דתית. כך גם לגבי נאשם 2. בהודעתו ובתשובתו לאישום אמר נאשם 2 שזיהה מיד שמדובר ב"מתנחל" בתוך הרכב לפי הלבוש שלו והפאות. חזרתו בו מדברים אלה בעדותו בבית המשפט נועדה אך למלט אותו מאשמה, שכן, נאשם 2 ידה אבן אבן ממרחק קטן ביותר של מטר-שניים מהרכב כשדלת הנהג פתוחה, באופן שאינו משאיר ספק

שאכן ראה כי נוסעיו הינם בעלי חזות יהודית דתית. הנאשמים הצטרפו לתקיפה בנסיבות בהן נוסעי הרכב היו מנוטרלים לגמרי ולאחר שראו כי דריסת שני הולכי הרגל ע"י הרכב לא נעשתה במכוון או מתוך התגרות, אלא כתוצאה מאיבוד שליטה בניסיון נואש להימלט מהתופת וההמולה אליהן נקלע, וכשלנוסעיו נשקפה סכנת חיים ממשית, לאחר שרכבם נוטרל על אבן בטון והם מסתתרים בתוך הרכב בעוד הפורעים מנסים להוציאם מהרכב, תוקפים אותם, בועטים בהם ומיידים לעברם אבנים. הנאשמים הצטרפו לתקיפה רוחשת ובושרת זו בעוד היא בעיצומה, הם לא פעלו במנותק מהתרחשות זו וגם לא במנותק להקשר בו בוצעה, באזור העיר העתיקה בירושלים, ביום ירושלים, בתקופת הרמדאן וכשברקע מתנהל מבצע "שומר החומות". בנסיבות אלה, תקיפתם של הנאשמים, שהופנתה כלפי בני אדם שחזותם מלמדת על השתייכותם הדתית והלאומית, מעידה ברורות על קיומו של מניע גזעני למעשיהם ועל ביצוע שמטרתו לעורר פחד ובהלה. מדובר באירוע שהתרחש לאור יום שזורע פחד בלב הציבור מלהיקלע לאזורים מסוימים בירושלים, פוגע בתחושת הביטחון של הציבור ובשלטון החוק.

סיכום

33. מהטעמים שפורטו לעיל עולה כי הוכח כנדרש שהנאשמים ביצעו את העבירות המיוחסות להם. אשר על כן אני מרשיע את הנאשמים כדלקמן:

את שני הנאשמים

בעבירה של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיפים 329(א)(1) ו- (2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 בצירוף סעיף 37 לחוק המאבק בטרור, תשע"ו-2016 ובעבירה של חבלה במזיד ברכב מנועי לפי סעיפים 413'ו' - 144'ו' לחוק.

נאשם 2

מורשע, בנוסף, בעבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287 לחוק העונשין ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט"ו אלול תשפ"ב, 11 ספטמבר 2022, במעמד ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשמים והנאשמים בעצמם.

השופט רפי כרמל, סגן
נשיא